Enligt runstensskalan i Bautil har runstenen varit c. 1,47 m hög, 0,79 m bred vid foten. Ämnet har säkerligen varit granit.

Flera runor i följd äro i B. 877 blott stavar, vilka här skola betecknas med **i** men delvis måste hava haft bistavar. Även andra av runorna torde vara fellästa.

Inskriften är enligt B. 877:

ᚢ : ᚦᚢᚴᛏᛚ : ᛁᛁᛁ × ᛁᛁᛁᚢᛁᚾᛋᛁ : ᛖᛁᚱᚦᚨᚾ : ᚦᛁᚱᚾ

5 10 15 20 25

Translitteration:

u : þluktl : iii × iiiluinsi : eirþan : þirn

5 10 15 20 25

Det förefaller, som om en avslutad inskrift icke skulle rymmas på denna runsten, kanske dess inskrift utgör en fortsättning av den på Ög. 63 Vistena.

Någon säker tydning kan icke givas.

R. 5 **k**, 7 **l** äro vänderunor; måhända även sista runan, så att **þirn** är *þēra* 'deras'. Inskriften synes för övrigt vara av samma hemlighetsfulla beskaffenhet som Ög. 63 Vistena, vilken ristningen liknar till sin anordning. Månne inskriftens r. 1 **u** betecknar 'och', r. 2—7 kunna utgöra namnet **þurktl** *Þorkætill*, 15—19 **þinsi** 'denna', 20—25 **harþan** 'hård'? R. 8—14 utgjorde då objektet till verbet i den föregående inskriften och bestämdes av adj. 20—25.

169. Gistads forna kyrka, Skärkinds hd.

Pl. LVI. Fig. 4 (teckning av P. A. Säve).

Litteratur: W. 59; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 72; *Reseber.* 1861, s. 29, teckning av runristningen.

Om runstenen meddelar P. A. Säve: »Vid kyrkans rifning (i Mars 1861) fanns i n.v. hörnet af hennes grund en runsten, omkring 4 alnar 12 tum (2,66 m) lång, 1 aln 12 tum (88 cm) i fyrkant, med omkring 2 alnar (1,18 m) lång lättläst runskrift; men stenen vardt sönderslagen, 'apterad', finhuggen och i skilda delar inlagd i grunden af det nya tornets båda vestra hörn.»

Enligt P. A. Säves teckning har inskriften varit: **kai**[ʀ] **raisti** **s**[**t**] —**fti** uppenbarligen:

5 10

Gēʀ rēsti stēn (*æ*)*fti*(ʀ), ehuru bistavarna fattas på **ʀ** i **kai**[ʀ] och **t** i **s**[**t**ain]. Endast inskriftens början var alltså i behåll.

Översättning: Ger reste stenen . . . efter

170. Ösby, Gårdeby sn, Skärkinds hd.

Pl. LVII. Fig. 1.

Litteratur: L. 1124; W. 57; P. A. Säve, *ATS.* 2, s. 85; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1876, V, s. 43, teckn., utdrag av H. Hildebrand, VHAA. månadsblad, 1877, s. 444; Stephens, *Old. north. Run. Mon.* III, 68; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 16, teckn.

L. 1124 anger stenens fyndort som »Ösby (Wallby)» och meddelar: »Stenen har legat så djupt i jorden, att man plöjt öfver honom; blef upptagen mellan åren 1800—1812»,

P. A. Säve upplyser, att runstenen vid Ösby flyttats till Åkerby alle, där den nu står rest på södra sidan om landsvägen framför stallbyggnaden.

Ämne grå sten. Höjden är 1,74 m, bredden vid foten 93 cm, på mitten över korset 90 cm, vid toppen 80 cm. Slingans bredd är 13—15 cm.

Vid inskriftens början sammanhänger med inre slinglinien en ornamental ormstjärt med en knorr, bildad av slinglinien, och en knorr i spetsen av stjärten. Efter inskriftens slut äger slingan ett ormhuvud sett uppifrån, det har trekluven tunga, kluven nos och två runda ögon men intet halsband, som Ihrfors antager, vilken däremot riktigt angivit korsets form.

Inskriften börjar nedtill till vänster utan inledande skiljetecken. Ristningen är tydlig.

I **halstun** är **u** säkert, så ock **u** i **stun**, i vilket ord högra bistaven på **n** är utplånad, men korsens ställning i det följande skiljetecknet visar, att det funnits. Efter **þansi** står ᛦᚢᛁᚱ, som måste fattas som prep. *yfiʀ*, styrande **faþu**, vars **u** icke gärna kan vara **r**, då det är bestämt skilt från **r** i **risti**, på vilket bistavens tre leder äro tydliga.

Efter possessivpron. **sin** följer faderns namn **sini**, vars **s** är vänderuna och vars **n** är klart ᚾ **n**, icke **x**, som Nordenskjöld och Stephens antagit. För att den därpå följande linien är en runa, så att namnet är **sini**, och icke en begränsning av slingan, talar det förhållandet, att linien går från ormens övre öga till ytterslingan, 5 cm bakom ormens nedre öga, konvergerande med staven till **n**, varemot ändarna på en begränsning av slingan väl borde stå på samma avstånd från ormens båda ögon.

Inskriften är alltså följande:

halstun ⁘ risti ⁘ stun ⁘ þansi ⁘ ʀuiʀ ⁘ faþu ⁘ sin ⁘ sini

Då det fsv. *ē* i denna inskrift ristas med **u** i **halstun** och **stun** men med **i** uti **risti**, torde man böra antaga, att **u** uttrycker nasalerat *ē*. Uti ᛦᚢᛁᚱ **ʀuiʀ** måste ljudvärdet av det första **ʀ** vara *y* och härröra från begynnelseljudet i runnamnet *ȳʀ*, det sista betyder som vanligt **ʀ** liksom runnamnets slutljud.

Någon motsvarighet till mansnamnet ack. **sini** finnes icke uppvisad. Det kan vara en stark biform till det *Sine*, som Lundgren antager ingå i ortnamnet fsv. *Sinasta* SRP. n. 2025 (1384) Senesta, Stigtomta sn, Sdm, och båda kunna vara kortnamn av nordiska motsvarigheter till sådana namn som fht. *Sini-bert*, jfr fht. *Sino*. Jfr dock även om ristningen **sin** som namn Ög. 21 Ingelstad s. 20.

Fonetisk transskription:

Hallstēn rēsti stēn þœnsi yviʀ faðu(r) sinn Sini.

Översättning: Hallsten reste denna sten över sin fader Siner.

På stenens mittyta finnes ett enkelt kors, vars fotlinier sluta med var sin kroklinie uppåt, ehuru dennas nedre del i den vänstra är utplånad. En del andra mycket otydliga linier i förbindelse med korset torde bero på frätning, då stenen låg i jorden.